

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

איך לאהוב אנשים

הוא חש נבגד בצורה מחפירה, לא יכול היה להאמין שחברו הטוב עולל לו כזאת: למה, למה הוא לא אמר מילה? היכן היא האחוזה שעימה הוא כה מרבה להתפאר?

הם נפגשו בצאתם מבית הכנסת, ההוא התבונן במעילו החדש, וכך המשיכו בצוותא לעבר הרחוב בו גרים שניהם, מבלי שהוא יגיד לו מילה...

הוא מגיע לבית ופושט את המעיל – ועיניו חושכות, בחזית המעיל הוא מגלה כתם ענק ומכוער; כנראה התחכך בקיר שסוייד מחדש.

הבושה מציפה אותו; כך הוא עבר ברחובה של עיר, בוודאי היה ללעג ולקלס בעיני כל. אין לו ספק שחברו ראה זאת – אבל למה, למה לא מנע ממנו את הבושה? הלא זאת ידידות תקרא!?

לאחר שהוא שוטח את טענתו בפני חברו, עונה הלה בפליאה: "חשבתני שתעריך את ידידותנו האמיצה. שמעתי רבות על המושג הנפוץ כיום שיש לאהוב ולקבל כל אחד

כפי שהוא, ואכן קיבלתי אותך כפי שאתה, הכתם לא השפיע כלל על רגשי האחוזה שאותם אני חש כלפיך..."

הדברים רק הוסיפו לקומם אותו: "אם היית אוהב אותי, לא היית מתעלם מכך שאני מתבזה בחוצות. זה רק מראה שאני לא שווה בעיניך כלל, ולכן אתה מוכן לקבל אותי כך, מושפל ונבזה..."

בפרשתנו אנו לומדים על הצו האלוכי: "ואהבת לרעך כמוך", צו שכולל בתוכו את כל התורה כולה (רש"י בשם תורת כהנים).

מצווה זו הינה גם עיקר ויסוד במשנתו של רבינו הקדוש, "שבה תלוי עיקר החיות והקיום והתקון של כל הבריאה" (ליקוטי הלכות, ברכות הראיה ד-ז).

אין זה מקרה – מסביר שם רבי נתן – שבני האדם נבראו שונים כל כך בדעותיהם וברצונותיהם, מה שגורם לכל המחלוקות; דווקא בגלל השוני הזה נברא היקום כולו!

ה' אחד ושמו אחד, אך לצורך הבחירה נברא העולם כשכולו פירודים, כל דבר שונה מזולתו, וכך גם בני אדם נבראו בדעות שונות.

העבודה המוטלת עלינו היא להסיר את המסווה מעל השוני הזה, לגלות שבפנימיות אכן הכל אחד. ככל שאנחנו משתדלים לגלות זאת, כך באה הבריאה על תיקונה.

עלינו מוטל אפוא להתעלות מעל השוני החיצוני, לחפש את הטוב הגנוז בזולת, ולהבין שבסופו של דבר הכל חוזר להיות אחד.

ה' מתכבד על ידי כל אחד עם נקודתו הטובה והמיוחדת, על אף שלנו נדמה שהנקודה הטובה שלנו היא הנכונה...

עלינו ללמוד להעריך את הטוב שבזולתנו, לכבד זאת ולרצות להתחבר אל הטוב שלו – על ידי אהבה וחיבה לטוב הזה.

גם כאשר הזולת נכשל בעוונות, עלינו לחפש ולמצוא את מעט הטוב שבו, להבליט ולייקר זאת, ולרצות להתחבר אל הטוב המיוחד הזה.

כך נוכל לאהוב את רוב רובם של עם ישראל ולהביא לידי כך שהעולם כולו יכריז: "אתה אחד ושמוך אחד, ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ!"

אך מאידך עלינו לזכור, כי אהבה זו פירושה אך ורק אהבת הנקודה היהודית הטובה שנמצאת בזולת; יש לאהוב כל אחד 'על אף' הרע שבו, אבל לא 'עם' הרע שבו. אסור

לחשוב שהתורה מורה לנו לאהוב את הרע שבזולת; זוהי שגגת הזולת להשלים עם כך שהוא יהיה שקוע ברע; אדרבה, אהבת הזולת מחייבת להצטער עד דדוכה של נפש שהוא יצא מהרע הזה, ולא להסכים שיישאר כך.

צריך גם להיזהר מאד מאד כשבאים להוכיח את הזולת, כי לא כל אחד ראוי לכך. חייבים גם לדון אותו לכף זכות ולהאמין שבפנימיותו הוא רוצה רק טוב. אך לא פחות מכך יש להיזהר מלדון לכף זכות את הרע עצמו; "מי שמלמד זכות על רשע" – אומר רבינו הקדוש – "גם הוא נקרא רשע" (ספר המידות).

החובה לדון לכף זכות היא אפוא רק על החלק הטוב שעדיין נמצא בזולת, אך בשום פנים אין להתרגל לחיות לצד הרע שבזולת מבלי שיהיה איכפת לנו.

אהבה אמיתית זולת פירושה שכאשר אנו רואים בו חסרון כלשהו, לא ננוח ולא נשקוט, ונתעצם בעבורו בתפילה, בכאב וברצון אמיתי שהוא ישתפר ויזכה לחיי נצח.

בימי ספירת העומר, בהם אנו עוסקים בתיקון האהבה בינינו – הבה נתחזק במצווה יסודית זו, שהיא כלי מחזיק ברכה ואשר רק על ידה ניתן לזכות לקבלת התורה כאיש אחד בלב אחד.

התחדשות

ואשרי הלומדים מאמריך...

לקראת הילולת התנא האלוכי רבי שמעון בן יוחאי, ניתן להאזין במערכת השמע 'אוצרות ברסלב' במדור 'עניני דיומא' – למגוון רחב של שיעורים על גדולת רבי שמעון בן יוחאי, ועל עבודתו בימי הספירה הקדושים.

להאזנה – חייגו 02:9950000. לאחר בחירת השפה, הקישו: 1-5-8-1.

'פיתוחי חותם'

יצא לאור מחדש הספר 'פיתוחי חותם' שהיבר הרד"ח רבי נתן צבי קעניג זצ"ל ונערך על ידי הרד"ח ר' שמואל טוקצ'נסקי שליט"א.

הספר מהווה מפתח כללי לדברי רבינו הקדוש – בליקוטי מוהר"ן, ספר המידות, שיחות הר"ן וחיי מוהר"ן – המופיעים ומפורשים בספר 'ליקוטי הלכות' ובספרי שאר תלמידי רבינו ז"ל.

ניתן להשיג בחנויות ספרי ברסלב.

הפצה ראשית: טל. 050-4124663

חוקי. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	א	א	א	א	א
שבת	י	כט:	כד	תקט-תקכ	עא
א	יא	ל.	כה	תקכא-תקכב	עב
ב	יב	לו.	כו	תקכג-תקכד	עג
ג	יג	לא.	כז	תקכה-תקכו	עד
ד	יד	לא:	כח	תקכו-תקכא	עה
ה	טו	לב.	כט	תקכא-תקכ	עו
ו	טז	לב:	ל	תקכא-תקכב	עז

יום של הפצה

י באייר

לע"נ ר' בנימין ב"ר מיכל ז"ל

יו"ל ע"י
אוצרות
ברסלב

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית משם
טל' במשרד: 02-9993388 פקס: 02-9926066
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

"אם יתן - יתן, ואם לאו - לאו"

יסוד זה אנו למדים גם מהאיסור לעמוד על מקום מוגבה בעת התפילה, ומהמנהג שהחזן עומד במקום נמוך - על שם הנאמר "ממעמקים קראתיך ה'". (משנה ברורה ז, ה). כשהגמרא מתארת את המתפלל, היא מגדירה אותו "בעי רחמי" (= מבקש רחמים), שכן זוהי הגישה הנכונה לתפילה: "אל תתהדר לפני מלך" - לגשת כדל וכרש לפני מלך מלכי המלכים.

אם נצטייד בתבונה הזו בגישתנו לתפילה - שאנו מבקשים רק מתנת חיים מאת הבורא - כבר לא נבדוק כל פעם אם תפילתנו נענתה, או אם 'תוגמלנו' על המאמץ שהשקענו בה, אלא נתחנן ונוסיף ונתחנן; אולי יחוס, אולי ירחם, כמו שאמרנו חז"ל: "אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה, יחזור ויתפלל. שנאמר 'קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה' (ברכות לב ע"ב).

זו גם כוונת דברי חז"ל (שם נה ע"א): "כל המעיין בתפילתו" - שחושב ומצפה מתי תתקבל תפילתו - "בא לדי כאב לב" - מרוב אכזבה שתפילתו איננה מתקבלת, כי כל מהותה של התפילה היא, לעמוד כעני לפני הבורא; אם יתן - יתן ואם לאו - לאו.

או אז תקבל תפילתנו טעם חדש של ענווה והכנעה, והיא תתקבל ברצון לפני הקדוש ברוך הוא.

אם ננסה להתחקות אחר שורשיה של הכבידות שאופפת אותנו בבואנו להתפלל, נוכל למצוא ביניהם את המחשבה המטרידה - 'כבר התפללתי, ביקשתי והפצרתי - ולא תמיד נושעתי' (את כל הפעמים שהתפילה כן עזרה, היצר דואג להשכיח, או לטשטש - טוב, הייתי נושע גם בלי זה...)

במובן מסוים, מחשבה זו מטרידה לא רק בחלק הבקשה שבתפילה, אלא גם בחלק ההודאה, שכן כשמושתדלים להתרכז בתפילה, מצפים בדרך כלל להרגיש את המתיקות שבתפילה, שזו תתפרץ ותשתפך מתוך הלב - אבל כשנוכחים לדעת שעדיין רחוקים ממתיקות זו, הדבר 'מוציא את הרוח מהמפורשים' והחשק להתפלל דועך אט אט.

אבל יש טעות בכל הגישה הזאת לתפילה, שכן בתפילה אנחנו עומדים לפני המלך כביכול, ואז עלינו להרגיש חסרי כל כוח, ולהתפלל כעני בפתח, שהרי אפילו צדיק שפעל ועמל והשיג דרגות גבוהות - הרי ביחס לבורא שהוא זה הנותן לו את הכוחות - הוא כעני ואביון.

כך אכן אנחנו מוצאים ב'שולחן ערוך' שפסק: "תתפלל דרך תחנונים, כרש המבקש בפתח" (אורח חיים צח, ג). הביאור הלכה אף רוצה לומר שאם אדם לא התפלל בלשון של תחנונים - לא יצא ידי חובתו.

"כשמתפלל... צריך להתפלל בתחנונים, ויבקש מאת הקב"ה מתנת חיים, ולא יתלה בזכות עצמו... כי צריך להקטין את עצמו... בבחינת 'אל תתהדר לפני מלך' (משלי כה)'.
"ובשביל זה אין לאדם להחוק את עצמו על שום דבר, אלא יבקש בתחנונים - אם יתן לו ה' יתברך - יתן ואם לאו - לאו".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א כ)

"כל העניין שלי הוא תפילה", הינה אימרה ידועה של רבינו, אבל מה שאולי ידוע קצת פחות הוא, שמלבד דרישתו להתייגע כדי לכוון בתפילה, יש לרבינו גם עצות והדרכות נפלאות עבור כל מי שרוצה לעמוד ולעלות במעלות התפילה ככוונה.

אחת העצות גלומה במאמרו שלמעלה - 'לא לדחוק את השעה'. זהו כלל ברזל בכל חיי האדם, ובעבודת ה' בפרט, כפי שלימדונו חז"ל: "כל הדוחק את השעה - שעה דחוקת" (ערובין יג ע"ב) וכפי שמבואר בליקוטי מוהר"ן ח"א ו כמה שצריך העובד את ה' להמתין עד שיוגשמו שאיפותיו. בכל זאת, בעבודת התפילה מקבל כלל זה משמעות מיוחדת.

רבי מתתיהו ברזסקי

טוב לנו וענותותו היו ללא גבול. לפני קריאת התורה, כשהיה רואה שמלבדו יש כהן נוסף בבית הכנסת, היה ממהר לצאת, כדי שיוכה הלה בעליה לתורה.

לא פעם, כשהתקשה אחד מצעירי החסידים בהבנת סוגיה כלשהי, היה שואל את ר' מאטעס, שהיה מאיר עיניו בו במקום; וכשהלה הביע התפעלותו, הניע ר' מאטעס ידו בביטול: "מה מתפעל הנך? העיקר הוא יראת שמים וקיום התורה".

דבקוהו ברבינו הקדוש הייתה לפלא, לילות שלמים היה שוהה באוהל ציונו, מתעמק במאמריו, ושופך לבו כמים לפני ה', שיוכה ללכת באורחותיו.

בשנות השלטון הקומוניסטי, נשלח יחד עם קבוצה של חסידים ברסלב לסיביר, ועקבותיהם לא נודעו, ה' יקום דמם.

הצעיר, נהג רבו שלא להתיר עגונה בטרם התייעץ עימו.

באחד הימים נקלע לידיו ספר. פתחו, ולנגד עיניו עמדו המילים: "אחוי בני חביבי, אתמול באתי לפה ברסלב לשלום, ומדאי כבר שמעת מה שעבר עלי בלאדיצ'ין... וכאן מעיר 'המעתיק', כי כשביקר כותב המכתב בלאדיצ'ין, הקיפו המתנגדים את הבית, השליכו עליו אבנים רבות, ומאוחר יותר לקחוהו למאסר.

כותב המכתב מציין כי תוך כדי הכתיבה הגיעה אליו פקודה שהוא חייב לעזוב את העיר, והוא מוסיף כי "בודאי הכל חסדי ה' ונפלאותיו". תוך כדי כך הוא מעתיר על בנו שאליו יועד המכתב, חיזוקים מאין דוגמתם בעבודת ה'.

רבי מתתיהו התפעל עד עמקי נפשו מתעצמות הנפש של הכותב ומדבקוהו בבוראו, ולאחר בירורים נודע לו, כי זהו ספר מכתביו של רבי נתן מברסלב.

בהמשך התיידד עם אחד מגדולי חסידים ברסלב בפולין רבי יצחק ברייטר הי"ד, ובעקבותיה התקרב רבי מתתיהו, יחד עם אחיו ר' יצחק גרשון, לחסידות ברסלב.

חיבה רבה רחשו לו רבים מגדולי דורו, וביניהם החפץ חיים. רבי מתתיהו יכול היה לשבת בכבודו של עולם, אך הוא בחר להצניע לכת עם ה' אלוהיו. הוא נסע לאומן, התיישב בה והיה ספון כל ימות השבוע בין כתלי הקלויז כשהוא דבוק בבוראו ובתורתו.

ר' מאטעס, כפי שכונה באומן, יושב היה כשלפניו גמרא, לומד בדביקות, ומידי פעם נושא עיניו כלפי מעלה: "יריבנו של עולם, רחם עלי בכות אבי ורבא, שאחיה כרצונך באמת" ומעיניו זולגות דמעות.

מנעוריו יקדה בלבו אש אהבת התורה. הגיעו הדברים לידי כך, שהיה הוגה בתורה במשך שמונה שעות ביום, עד שרבותיו הכריחוהו להפסיק מעט ולצאת לשאוף אויר צח למען בריאותו, אך הוא לא שמע לדבריהם, כי לא הבין כיצד ניתן להיפרד מן התורה הקדושה, מקור החיים.

בהגיעו לפרקו ונשא אישה תלה בו חמיו תקוות גדולות, שיתמנה לראש-ישיבה וכדומה. אולם רבי מתתיהו, שכונדל גאונו כן ענותותו, לא אבה ליהנות מכתרה של תורה.

תחת זאת, היה אוסף את כל בני העניים בעיירה שאין מי שילמדם תורה, יושב עמם מבוקר עד ערב ומשנן באוזניהם תורת ה' - כמעשה רבי חייא.

ראה חותנו שאינו חפץ לעשות תורתו קרדוף לחפור בה, שכן חנות והושיבו בה כדי שישמש כמוכר...

ישב רבי מתתיהו בחנות, אולם שמר על עינו מכל משמר. בכל פעם שראה אישה קרבה ובאה, סובב פניו אל הקיר, הורה לה לקחת את חפצה, ולהניח את הכסף על השולחן.

פעם אחת נדמה היה לו שאישה נכנסת, הפך ראשו אחורנית והמתין. שעה ארוכה חלפה והוא עדיין שומע חישוטים בשקים, אך לא החזיר פניו.

לפתע נכנסה אשתו למקום, ומה רואות עיניה? עז עומדת ואוכלת באין מפריע, ובעלה יושב כשפניו אל הקיר...

מאז, פטרוהו בני משפחתו מחובת הפרנסה, והוא התמסר כולו לעבודת בוראו.

רבי מתתיהו נמנה מלפנים על חסידיו רדיומין. למרות גילו

אין לך על מה לדבר
ב'התבודדות'?
דַּבֵּר עַל זֶה בַּעֲצֻמוֹ!

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב כה)

מה לחש הב"ח לנפטר?

חלומות לא מעלין ולא מורידין, וחזר אל לימודו. אך כעבור זמן חטפתו שוב שינה, ובחלומו מופיע אביו בשנית ונועק: "מדוע מתמהמה הנך? מהר לקיים את דברי; בסכנת נפשות עסקינן!"

גם הפעם ביטל הב"ח את החלום. ברם, בפעם השלישית נגלה אביו אליו בחלום נרעש כולו: "בני! בהתרחקותך מסכן אתה את הכלל!"

הרהר הב"ח: 'הלא דבר הוא! ושלח שליח אל אנשי החברה קדישא' לאמור: 'מהרו והוציאו את הסכין מקברו של הנער!'

הודרו הללו, הגיעו אל מקום הקבר והחלו לחפור, אך כאשר ניסו לחלץ משם את הסכין - לא הצליחו בשום אופן.

סיפרו זאת לרבי יואל, קרא למספר תלמידי חכמים, הורה להם למהר אל הקבר, לגזור על הנער להניח את הסכין מידו - והם ילמדו משניות לטובת נשמתו.

אך גם עצה זו לא הועילה, הסכין נותרה אחוזה בידו, אחיזת צבת - - -

ראה הב"ח שהשחר עומד להפציע, לכב את מעילו ויצא בעצמו לעבר בית העלמין, נעמד ליד הקבר, שעון על מקלו, ולחש מספר מילים. באותו רגע הצליחו אנשי החברה לשחרר את הסכין מיד הנפטר.

עם שחר יצאה משלחת הגויים לעבר הקבר, החלו חופרים במרץ, אך העלו חרס, שום סכין לא נמצאה בו! "מדוע הולכת אותנו שולל" נזעקו בחרון על המומר, ואף הענישוהו בחומרה.

כשהגיעה שעתו של הב"ח להסתלק מן העולם, נדמה הסובבים אותו לשמוע מפיו את הבקשה: "הפץ אני שתקברוני סמוך לקברו של יוסל'ה!"

כשהבחין במבטי הפליאה שבעיניהם, גילה להם סוד ישן: "הזוכרים אתם את שארע לאחר מותו של יוסל'ה? דעו, כי כשהגעתי אל קברו, ובקשתי ממנו להניח את הסכין מידו, השיב לי: 'עתה, שהרב וכל בני קהילת קרקא זקוקים לי, מבקש אני בתמורה דבר-מה. הבטחתי ליוסל'ה, כי לאחר מלאות ימי איטמן לידו, ורק אז ניאות למלא בקשתי'."

ואכן לאחר הסתלקות הב"ח, טמנהו בכבוד גדול, ליד קברו של יוסל'ה הבחור.

(את המעשה סיפר רבי שמואל הורביץ, ששמעו מפיו רבי נפתלי חנא'לעס)

זהירות. ביום בהיר פשטה השמועה בקרקא: יוסל'ה, הסוחר הצעיר, נמצא הרוג, ולא נודע מי הרגו - - -

מנהג הימים ההם היה, שכאשר נמצא אדם הרוג, ולרוצחים לא נותרו עקבות: היו מניחים בידו, בעת הקבורה, סכין קטנה ואומרים: 'עקבות רוצחך לא נודעו - נקום בעצמך נקמתך מהם'.

כך עשו גם בעת קבורת הנער; וראה זה פלא, לא חלף זמן רב, וכמה מסוחר קרקא הגויים החלו מתים בזה אחר זה, ללא הסבר טבעי. אך המאורעות לא הסתיימו בכך, קטל המוני החל פושט בקרב גויי קרקא, כשאישי אינו יודע מה גורם לקציר הדמים.

ישבו ראשי העיר לאסיפת חרום, בניסיון לשים אצבע על התופעה המתמיהה.

בין היושבים באסיפה נכח יהודי מומר, שהפנה עורף לעמו, הלה קם והכריז: "יודע אני מהיכן באה הצרה הזאת. כלום אינכם שמים לב שבקרב היהודים לא מת אפילו אדם אחד? דעו לכם, כי היהודים מסרו סכין בידו של יוסל'ה בעת קבורתו, והורו לו להתנקם בגויים!"

כששמעו חבריו את דבריו, החליטו פה אחד, שכאשר רק יאיר הבוקר, ויתברר כי נכונים הדברים - לא יותר בקרקא יהודי אחד בחיים - - -

שעת לילה מאוחרת. בביתו יושב רבי יואל סירקיש והוגה בתורה. לפתע מתנמנם הוא על גבי הספר, ובחלומו רואה הוא את אביו המנוח אומר לו: "חוש מהר, חפור בקברו של יוסל'ה ההרוג, והוצא את הסכין משם!"

הקץ הב"ח משנתו ותמה על פשר החלום, אך אמר: 'דברי

ר' נפתלי חנא'לעס פסע דומם בין המצבות הישנות בבית העלמין העתיק בקרקא, עד שעמדו רגליו ליד ציונו הקדוש של רבי יואל סירקיש, הידוע בכינויו 'הב"ח', על שם ספרו 'בית חדש'.

עיניו הלפו על פני השורות החרוטות על המצבה, ומשם עברו אל הקבר הניצב בסמוך, כשלפתע התרוממו גבותיו בפליאה: 'מה פשר המילים הכתובות עליו פה נטמן הבחור יוסל'ה? מה טיבו של יוסל'ה זה? ובמה זכה להקבר ליד קברו של הב"ח, מגדולי פוסקי הדורות?'

את שאלתו הביע בקול באוזני היהודים המקומיים, והללו השיבו לו כדברים האלה: "רצונך לעמוד על פשרם של דברים? עיין נא בפנקס העתיק של החברה קדישא' דקרקא'".

אחוז סקרנות עלעל ר' נפתלי בין דפיו המצהיבים מיושן של הפנקס, ונחשף לסיפור נורא הוד, המעיד על גדולתו וענותנותו העצומים של מורנו רבי יואל סירקיש.

נער צעיר וממולח היה יוסל'ה, קשרי מסחר ענפים היו לו עם סוחריה הגויים של קרקא הגליציאית, ולעיתים מזומנות היה נפגש עמם לצורכי מסחר.

יוסל'ה ראה ברכה מרובה בעסקיו, אך הנוכרים, עמם בא במגע, לא ראו בעין יפה את הצלחותיו המסחררות. ה"ראש היהודי", כתמיד, עורר קנאה עזה בליבם.

קנאתם העצומה הביאה אותם לידי החלטה להגותו מן המסילה, אך יוסל'ה לא העלה על קצה דעתו אילו מחשבות זדון נרקמות בלב עמיתיו למסחר נגדו, לפיכך לא נקט אמצעי

השבוע לפני...

השבוע לפני 200 שנה

ד באייר שנת תק"ע - רבינו בדרך לאומן

לאחר השריפה הגדולה שפרצה בעיר ברסלב בראש-חודש אייר, עזב רבינו את העיר בדרכו לאומן.

בספריו מתאר מוהר"ת את קורות הנסיעה המופלאה הזאת, ואף רושם אודותיה מלים נוראות-הוד:

"כי בענין נסיעתי לאומן, ובענין מה שיזכה אותי לנסוע עמו לשם - בזה היו תלויים עלמות הרבה עד אין קץ, וזכות ישראל לדורות, כי תיקן שם אלפי-אלפים ורבי-רבבות נשמות פגומות ומקולקלות שלא היה אפשר להם להתקן בשום אופן, כי אם על ידי הסתלקותו, כאשר נשמע מפיו הקדוש בפירוש וברמז. וגם כמה טובות לנצח נצמחו מזה לישראל לדורות, כי כבר גילה שמי שיבוא על קברו ויאמר אלו העשרה קפיטל תהלים המפורסמים עתה - (תיקון הכללי) בוודאי יעזור לו לנצח, אפילו אם יהיה מי שיהיה, כידוע ומפורסם.

"והנסיעה לאומן היתה התחלה והכנה לכל התיקונים האלה לנצח, כי מקום קבורתו כבר הוכררה שם באומן, ושם היה צריך לעסוק בכל התיקונים הנ"ל ויותר ויותר מזה מה שנעלה מאתנו, כאשר הבנו מפיו הקדוש. על כן, בכל תנועה ותנועה וכל סיבה וסיבה שסייב השם יתברך בענין נסיעה זאת - מה גדלו בהם מעשי ה', מאד מאד עמוק מחשבותיו, כי הכל היה נוגע למקום שנוגע, לעד ולנצח" (ימי מוהר"ת (ז).

הנסיעה שהחלה בבוקר יום ג (פרשת אמור), ד באייר, עברה דרך הערים: לְדִיין, סְפֵלִיק והכפר רוסוֹשָׁה, והסתיים למחרת, ביום ד, ה באייר, אז הגיע רבינו הקדוש לאומן.

"אלמלא לא אתינא לעלמא (= באתי לעולם)", כותב מוהר"ת, "אלא לנסוע עמו דרך הזה - דין, כי רב טוב וצדק' לשמוע בדרך הזה: תורות ושיחות נוראות המחייב אותי וכל בית ישראל לדורות, כאשר מובן מעט להשוטמים את כל אשר שמעתי בדרך הזה" (ימי מוהר"ת (ח).

על אחת מאותן 'שיחות נוראות' כותב מוהר"ת בספרו הגדול 'ליקוטי הלכות' (נדרים ד, כז): "שמעתי מפיו הקדוש שיחה נוראה מנוראות גדולת המורא יתברך - ואי אפשר לבאר בכתב. אך אחר כך, בתוך שיחתו הקדושה מגדולת הבורא יתברך, נכנס על ידי זה לדברי התחזקות, להק את כל אחד ואחד שנפלו מעבודתם, אפילו אם נפלו למקום שנפלו - כל אחד ואחד לפי נפילתו; להיכן שנפל רחמנא לצלן. כי גדולתו יתברך שגובה מאד, למעלה מהחותרה, ששם יכול הכל להתתקן וכו', כי תשובה למעלה מהחותרה.

"ושאלתי אותו: אבל איך זוכין לזה? השיב: 'יכולין לבא לזה - ובלבד שלא יתייאשו עצמן מן הצעקה ומתפילה ובקשה; רק לעסוק בצעקה ותפילה ותחינה וכו', ולא יתייגע לעולם, עד שיבא לזה, לעלות וכו', כי עיקר התשובה היא צעקה ועקבה להשם יתברך" (ראש עור על כך בשיחות הר"ן ג, היי מוהר"ן סז, רפג; ליקוטי הלכות, מנחה ה, ה).

כל ימי חייו לא שכח רבי נתן את טעמה של השיחה הנוראה הזאת; שבעה שבועות לפני פטירתו הוא כותב לבנו: "מה שסיפר - (רבינו) כל זאת לפני - אף על פי שכוונתי עמוק עמוק מאד מאד - אבל מה שנוגע אלינו אמרה רק כדי שגם אנחנו נאמין בעוצם גדולתו יתברך וכו' - להתחזק על ידי זה דייקא, ולכלי להתייאש מן הצעקה וכו' בכל מה שיעבור עלינו ועל בנינו וכו' ועל כל דורות וכו', כי גדול ה' ואין יודעין כלל, ויש ענין שמתהפך הכל לטובה" (עלים לתרופה ה, וירא תר"ה).

לחידודא

חידה מס' 49

על איזה צדיק אמר רבינו שהגיע לשלימות?

הפתרון לחידה מספר 48

באיזה תאריך התיישב רבינו הקדוש באומן?
- ביום רביעי, ה' באייר תק"ע
(ימי מוהר"ת א, נ. ראה מדור 'השבוע לפני').

זכה בהגרלה לחידה מס' 47

גדליהו אהרן קעניג, כף החיים, ביתר עילית.
בזכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

שאלה:

מה המיוחד בספירת העומר שהיא נאמרת בקול רם ובכוונה כל כך?

תשובת הרב אברהם יצחק כרמל:

תחילת התקרבות עם ישראל לה' הייתה ביציאת מצרים. עיקר היציאה ממצרים הייתה היציאה מגלות הנפש, שבה היו שקועים נשמות ישראל.

המשמעות הפנימית של "עבדים היינו", היא עבדות הגוף, כאשר מידותינו אינם מוזכרים, והם מושלים על החלקים הרוחניים של האדם, על המוח ועל הלב.

באדם קיימת נשמה שהיא חלק אלוך ממעל ממש. בכדי שהיא תגיע אל תכליתה, נתנה ה' בגוף עם כוחות נפש שתכליתם להשתעבד שיעבוד מוחלט לנשמה.

אי אפשר לה לנשמה להגיע לשלימות, כי אם על ידי לימוד תורה, קיום מצוותיה ועמידה בנסיונות הגוף ותאוותיו. דברים אלו אינם יכולים להיעשות אלא רק על ידי רמ"ח האיברים ושם"ה הגידים שניתנו באדם, כדי שעל ידם יתקיימו רמ"ח מצוות עשה ושם"ה לא תעשה.

איברים וגידים אלו הנוטעים בגוף, ניתנו באדם בכדי שיהיו משרתים ומשמשים כעבדים נאמנים לנשמת ישראל. אך כשהדברים הפוכים, כשכוחות הגוף מתגברים ומפילים את האדם ממדרגת אדם' למעשי בהמה – נמצא האדם בבית עבדים.

ביציאת מצרים זכו בני ישראל ויצאו ממצרים מאותו בית עבדים – על ידי הארות עליונות שהאיר עליהם ה' ובכך יצאו מעבדות הטומאה לחירות הקדושה.

אך הארה זו הייתה לפי שעה; כשעבר אותו ליל מקודש, נסתלקו להם כל אותם הארות, והדרך להחזירם היא על ידי ספירת העומר, שמהותה היא: געגועים והשתוקקות, ורצון מופלג לה' יתברך. כשהאדם חפץ ומשתוקק לדבר מסויים, עומד הוא וסופר את השבועות ואת הימים עד שיגיע אליו.

ספירת העומר היא אפוא חיפוש ורצון לעבוד את ה', גם כשנראה שה' מסתיר את פניו. הדבר בא לידי ביטוי בהנפת עומר השעורים, שכן שעורים רומזים לדינים המתפרשים בעולמות העליונים כצמצום האור האלוך, אך כאן בעולמנו, הצמצום מתבטא בהסתר פנים והתגברות היצר שבכוחו לפרש את מהות האדם כדבר מגושם, חסר הארה רוחנית.

הרמת עומר השעורים על ידי כוהני המקדש גרמה לכך שיהורמו למעלה כל אותם דינים; כל אותם מהלכים של הסתר פנים, של התגברות היצר – התנשאו כלפי מעלה.

משמעות הדבר היא: נכון שיהיו הסתרות, נצטרך להתמודד עם קשיים של נפילות, של 'שעורים' – מאכל בהמה, שמשמעותה התגלמות החומר, אבל גם בתוך ההסתרה הזאת נקבל כוחות עליונים, להחזיק מעמד בניסיון המתמשך. במשך מ"ט יום נקבל כוח להשתוקק, לכסוף ולצעוק אל ה' באופן של 'שוועתו קבל ושמע צעקתנו' ולא נניח ליום אחד את הרצון האמיתי הפנימי האלוך השוכן בנו!

זה הטעם לאותן צעקות מעומק הלב בזמן ספירת העומר, ורק מי שמוכן לעמוד יום-יום בניסיונות הסתר הפנים, להמשיך להשתוקק ולכסוף במידה כזו שהוא ממש 'סופר' את הימים – יוכל להאיר כיהלום את הבהמיות מלשון אבן ספיר.

אותו אדם שלא ימוש ולא יעזוב את שאיפתו הנמרצת להתעלות, הוא זה שיימצא נאמן לה' שעליו ייאמר: 'מצצאת את לבבו נאמן לפניך'; והוא זה שיזכה ביום מתן תורה לייעוד העליון של "בעבור תעבדון את האלוקים".

(עפ"י ליקו"מ ד; ליקוטי הלכות, תחומין ו; פסח ז, ט; הכשר כלים ד, כא; שילוח הקן ה, יב, טז)

"בְּעֶשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ תַּעֲנֵנוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם" (ויקרא טז, כט)

בין הדברים החשובים שהתענית טומנת בחובה, היא סגולתה לבטל מחלוקת.

שכן על ידי תענית מחלישים הגוף ואת רצונותיו נגד רצון ה', כפי שרמזו בפסוק 'תענו את נפשותיכם', נפש היא הרצון, כמו שכתוב "אם יש את נפשכם" (בראשית כג, ח), וכפי שמבאר הזוהר (בפרשת אחרי, סח) על הפסוק הזה: "לאדבקא רעותא דלבא לקב"ה (= להדביק את רצון הלב אל הקדוש ברוך הוא).

לכן, על ידי שזוכים בתענית לבטל את הרצון מפני רצון השי"ת, מבטלים את המחלוקת, שכן אמרו חז"ל: "בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצון אחרים נגד רצונך" (אבות ב).

עצה זו מרומזת במאמר חז"ל: "אין שלום – צום" (ראש השנה יח ע"ב), לאמור, שעל ידי צום מבטלים את המחלוקת ועושים שלום.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א קעט)

"וַיִּרְאֵת מַאֲלָקִיךָ" (שם יט, יד)

כשאדם משתדל לעשות כל יום חשבון נפש ולשפוט את עצמו על כל מעשיו, אם הם מתנהלים כראוי אם לאו – הוא זוכה להסיר מעליו את כל הפחדים, שלא יירא ולא ידאג משום דבר בעולם, רק מה' יתברך.

הסיבה שאדם מפחד ודואג מדבר מה, הוא רק משום שמשמייים שלחו את הדבר הזה כדי לעורר אותו, כמו שכתוב (התילים ק"ט צא): "למשפטך עמדו היום כי הכל עבדיך" וביארו חז"ל (דברים מא) שכשיש גור דין משמייים על אדם – כל הברואים הם עבדים לה' כדי להוציא את המשפט לפועל. כך שכל כוחם של הדברים המפחידים נובע מכך שהם שליחים של מידת הדין העליונה.

אבל מי ששופט את עצמו על מעשיו – כבר אין צורך לשפוט אותו למעלה, כי הוא כבר שפט את עצמו והוא מתכוון לשפר את מעשיו, כפי שאומר המדרש (שופטים ה) שאם יש דין למטה – אין דין למעלה, וכמו שאמרו חז"ל: "כל השם אורחותיו (= שופט את דרכיו) זוכה ורואה בישועתו של מקום" (סוטה ה ע"ב).

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א טז)

דורצדיקים
החידושי עובד נאמנה

חוויה עם נשמה

ההרשמה למגוון מסלולי הקיץ של דרך צדיקים בעיצומה. התקשרו עכשיו!

ירושלים: רח' בית ישראל 38 בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
02-5410100 (ארצי)

בעת צרה, בשעת מצוקה.
גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות
1-800-255-522
24 שעות ביממה

להעברת בקשות לתפילה ולהזדקקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה. לרווח ופריחה.
לרפואה ולמקסה לילד. לנחת ושמחת חיים

התפילות

<p>הר"ר נחמן בנשעיה הי"ו והר"ר צבי פסח פראנק הי"ו</p> <p>תרמו והפיצו 2000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן ליידיים</p>	<p>הר"ר אלכסנדר מרגלית הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>הולדת הנכד בת לחתנו הר"ר שלמה זלמן אגל הי"ו</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבן ליידי הר"ר דוד יהודה גרונולד הי"ו</p>	<p>הר"ר חיים בוקצין הי"ו והר"ר קלמן צבי בורשטיין הי"ו והר"ר מרדכי גוטליב הי"ו והר"ר יעקב ירוסלבסקי הי"ו והר"ר מאיר רובינשטיין הי"ו והר"ר חיים רייכר הי"ו</p> <p>תרמו והפיצו 4000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבת שחתי</p>	<p>הר"ר נחמן דוד שפירא הי"ו והר"ר חיים יונה שפירא הי"ו</p> <p>תרמו והפיצו 500 גליונות</p> <p>לע"פ אימם מרת פייגא ע"ה בת הרה"ח ר' יונה לייב לבל זצ"ל נלב"ע י"ג אייר תשל"ח</p>	<p>הר"ר דוד יהודה גרונולד הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבן צבי אריה הי"ו ומחוננו הר"ר משה מרדכי קליין הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבת שחתי</p>	<p>הר"ר יוסף גלנט הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שחתי</p>	<p>הר"ר נחמיה חשין הי"ו ודוד יעקב הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שחתי</p>	<p>הר"ר יצחק מטלון הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שחתי</p>	<p>הר"ר שלמה הנדל הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>הולדת הנכד ליידי הר"ר יהודה פיליפ הי"ו</p>	<p>הר"ר נחמן דוד שפירא הי"ו והר"ר חיים יונה שפירא הי"ו</p> <p>תרמו והפיצו 500 גליונות</p> <p>לע"פ אימם מרת פייגא ע"ה בת הרה"ח ר' יונה לייב לבל זצ"ל נלב"ע י"ג אייר תשל"ח</p>	<p>הר"ר דוד יהודה גרונולד הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 1000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבן ליידיים הר"ר דוד יהודה גרונולד הי"ו</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו להם להתברך בכל מילי דמיטב</p>	<p>הר"ר דוד יהודה גרונולד הי"ו</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבן צבי אריה הי"ו</p> <p>תרמו והפיצו 1000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיה הבן ליידיים הר"ר דוד יהודה גרונולד הי"ו</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו להם להתברך בכל מילי דמיטב</p>
--	--	--	---	---	---	---	--	--	---	--	--